

MINDEN ÚT HOZZÁ VEZET.*)

Most már nincs semmi baj!

Kirepültem magamból, mint a lepke a hernyóból.

Nem mondom, baj volt a keresztutakkal, százele futottak,
nem tudtam az irányt, neki vágtam erre, neki vágtam arra,
mindig vissza kellett futnom és elkeseredtem.

Betértem a földi gondok csárdáiba s iddogáltam.

Ittak ott szegények, gazdagok, szépek és csúnyák, jók és rosszak,
költők és kanászok, bölcselők, bolondok, hősködők és gyávák.

A Csaplárosnak alighanem lólába volt, nem tudom,
de nagyon furcsa keserű italokat hordott . . .

A Füstösnek egészen Halál-pofája volt, nem tudom,
de hulla-szag áradt a hegedűből, mint a koporsókból . . .

Ittak az utasok a féltékenység, csalódás, gyűlölet italából,
ittak a bujaságból, hatalmi mámorból, gögből és csömörből,
sarokban volt a botjuk s a Csapláros jegyezte a rovásokat,
számozatlanul véste a vonásokat, vér csurgott a botokból.

Én is ittam, botomra is rovást csinált, de csak amennyi dukál,
mert kezemben tartottam, míg ittam a földi gondok csárdáiban,
Kótyagos fejfel még nehezebb volt vándorolnom.

Most már jó, kirepültem magamból, mint a lepke a hernyóból.

Minden megy magától, batyum lim-lomját kidobáltam,
batyumát is eldobtam, ruhámat is, megyek szent meztelenséggel.

A szerelmes mindenünnen odagondol és odatalál a Kedveshez,
a vándormadarak úttalan utakon biztosan mennek a Tavaszhoz,
úgy tudom, mint a madarak, hogy minden út Hozzá vezet,
mintha nyíl mutatná az utamat, egyenesen menetelek,
vigan megyek, könnyen, csordogál a könnyem orcámra,
orcámról karomra, karomról botomra, lemossa rovásom,
lemossa botomról rovásom: könnyű legyen számadásom . . .

(Valamely csárdában ottmaradt hernyó-hüvelyem,
szídnak a cimborák: megszökött Mécs Laci, közülünk való volt.
Igyatok csak cimborák, igyatok kívülről a boldogságot,
szerelem-akarnokocskák, hatalom-akarnokocskák,
pénz-akarnokocskák, boldogság-akarnokocskák,
költő-akarnokocskák, filozóf-akarnokocskák,
próféta-akarnokocskák, igyatok, rázzátok a rongyot,
kakaskák legyetek kis szemétdombocskákon,
vésse a Csapláros bototokra a rovásokat,

*) Örömmel ragadjuk meg az alkalmat, hogy a Szerzőnek Szegeden előadott új verseiből a fenti mutatóványt közölhetjük. Mécs László költészetéről egyébként — amelyről egy polémia kapcsán már megemlékeztünk (Széphalom 1929). — folyóiratunk legközelebbi száma hoz tanulmányt.

nehéz lesz számadástok, nem értek rá könnyezni,
a ti utatok is Hozzá vezet, mert minden út Hozzá vezet.)
Én már kirepültem magamból, mint a lepke a hernyóból,
menetelek és énekelek, énekelek és menetelek,
a csárdából kutyák csimpaszkodnak lábamba, mit árt az?
Izomig ér foguk? csontig ér foguk? velőig ér foguk?
— de lelkemig nem ér foguk s a lelkemet páncélozzák a pikkelyek:
fülemüle-nyelvek páncélozzák lelkem, csuda-mód csattognak,
menetelek és énekelek, énekelek és menetelek,
folyókhoz érek: hidak nőnek, szakadékokhoz érek: összenőnek,
tengerhez érek: szétválnak, glédába állnak a vizek . . .
Áttüzesedett vas vagyok, piros parázs-céruza vagyok:
Valaki piros utat rajzol velem Emberország térképére,
lehet, én nem tudom, menetelek és énekelek,
lehet, hogy a piros út mentén búza terem a tar sziklákon,
lehet, hogy virág terem, ahol soha se volt, öröm terem, ahol soha se volt,
lehet, hogy tekintetem ragasztó lesz repedt család-falakon,
mint a fecskelészek ragasztja a repedt házfalakat,
lehet, én nem tudom, csak menetelek és énekelek,
az ezerjófű terem, virágzik, nem tud az emberekről,
a fenyőfa terem és nem tud a karácsonyi örömökről,
én is termettem, nem jöttem prófétának, mi gondom másokra,
csak otthagytam hernyó-hüvelyem, menetelek és énekelek,
míg a botom rovástalan lesz könnyeimtől, könnyedén kivirul
s akkor átadom Neki, tűzze a szívére vagy a kalapjára . . .

(Kapos.)

MÉCS LÁSZLÓ.